

Bože

Pokaži mi put što spaja stvaranje,
Sa izvorom naše svetlosne biti,
Gde lepota je večna i divna ko radjanje,
I bezbedno vedre snove je sniti.

Primadona stihova

Primadona mojih snova korača,
Kroz aleje svetlosti letnjih sumraka,
Osmehe naslika umesto plača,
Ko barjak viori joj haljina laka.

I vilinske pesme prate joj maštanja,
Luna pogled obasjava umilno tih,
Kad granica sna i jave je najtanja,
Tad pogljupcem duši mi udahnuje stih,

Pokraj nje je put ka jutru romansa,
Miluje osmehom ko obala more,
I dodirom krhkim ljubav rasplamsa,
I šapatom odnosi umor i bore.

Ponori pakleni umorni tinjaju,
Kad zanos zvezdama taj moćni sjaj utka,
Susreti noći nam duše otkrivaju,
Znaš, Večnost je pitanje pravog trenutka.

Svetionik

Učmalost tamna noći okiva,
Nad rekom otužna blešti luna,
Dok srca bol dušom se proliva,
Radost potiskuje slutnja crna.

I zvukovi noći sablansno zveče,
Kao žubor vode podzemna sveta,
Što bićem umornim otrovno teče,
Dok zima prekriva sećanja leta.

Bela vatra

Mesečina iskri očima njenim,
Duh slobode je njena putanja,
Jer ona je duša noćima snenim,
Kad svest poljupcem počne da sanja.

Tuga se plaveti beskrajna razliva.,
Kad ode iz pesme romantičnih sati,
Strahota tad bespuće tamom okiva,
I beda u iskrama samoće se zlati.

Ona je svetlost u najdubljem mraku,
I najbistrija zora bez nje je tama,
Sjaj dodirom utka u zvezdu svaku,
Od lunine svetlosti stvorena dama.

Večna iluzija

S pokrovom mesečine na krhkom telu,
Koračaš poljima moje tihe požude,
Divim se omiljenom umetničkom delu,
Zbog kojeg sve zvezde se beskrajom probude.

Uvek dolaziš putevima snivanja,
Jer tvoj lik još uvek nestvarno postoji,
Činiš da ponoći prekriju svitanja,
I tminu zamenjuješ svetom u boji.

Duša čeka selestinske večeri,
Kad tvoja nežnost samoću svu spira.
Svetlost sa kojom ništa se ne meri.
Vodi u luke božanstvenog mira.

Stapanja

Nemir je divan kad ljubavlju je tkan,
Tad svaki pogled srebrom je oslikan,
I noć je svetla ko najbistriji dan,
Svaki dodir lepotom je nestvaran.

Usidri brod u zalivu nežnosti,
Vetrovi straha silni utihnuće,
Ljubav je kristalna boja večnosti,
Pred njenim iskrama bleđi bespuće.

Vrelo nade

Boginjo mladosti moje setne,
Gde li se skrivaš kad očaj svane,
Sećas se one livade cvetne,
Nad kojom svetlost rasprostre grane.

Jos uvek održavaš snove moje,
Polenom čeznje mi krunišeš stih,
I jutrima zlatne nanosiš boje,
Kad val ih ljubavi zapljusne tih.

Ja i mi

Ttragao sam za slobodom stihova,
U noći paloj u sazvezdja plava,
Videh kolika je ljubav njihova,
Hladna ko glečer i vrela ko lava.

Duh nežnosti dotačinje svodove,
Kiti poljupcem selestinske niti,
Kroz bure i mora vodi brodove,
Kad kiša kroz zaborav počne liti.

Pesmom opisaću sva vidjenja ova,
I veo lunin nek vodi me kraju,
Jer veća je mudrost onih što vole,
Od onih što mnoge istine znaju.

Vedra sećanja

Snove je unela u dane mladosti,

Letnji sjaj moćni je utkala zimama.
Očaj pretvarala u iskre radosti.
I srebro duše je davala pesmama.

Bila je zora sto seni progoni,
Blagi val julski bio je njen glas.
Zbog nje mi se čežnjom lice rumeni.
Jer bila je pesničkoj duši spas.

Susret sa sudbinom

Sretoh devojku u toploj noći,
Opijen vinom i nošen pesmom,
Padoh odmah pod vilinske moći,
U telu mi tada posta tesno,

Dugo sam gledao u njen tih lik,
Stihove kiteći čežnjom i setom,
Kraj andjela ona stajaše tik,
A srce moje u plamu svetom,

Htedoj joj reći i poslednje reči,
Da želim svojom nju učiniti,
I tada se osmehnu mojoj sreći,
I šta dalje? Možete misliti...

Prelazi

Ravnodušnost kao hladnoća jeseni,
Pocčiva na usnulim usnama njenim,
U samoći izviru bede nemani,
I snove iskrama čamotinje ženim,

I muzika noći je slika od nota,
Nekih zlootznih što smrt pevaju,
Bez dodira njenih mi nema života,
Andjeli odore patnje odevaju.

Skrit u dalekoj pustinji sumraka,
Osluškujem pesmu pučine mirne,
Još boli beznadjem tren tog rastanka,
Kad nada svetlošću pali duh dirne,

Al jutro čeka u lukama zore,
Ka morima nežih ljubavi klasja,
Kad poljubac zbrise patnju i bore,
I osmeh nevine radosti zasja.

Nepregledna su prostranstva samoće,
Kroz koje plovi ta duša sanjara,
Što nadu pita da l dolazit hoće,
Sećanje nežno što stihove stvara,

Vizije noći

Učini prolećem tren ovaj večnim,
Kad žal počiva tihim magnovenjem,
Krasotom slična si nimfama rečnim,
Što srce tope ljubavnim sazrenjem.

Od ekstaze spajanja zastaje dah,
I romansom vodi nas zvezdani prah,
,Dok muzika čežnjom oblike stvara,
Sna letnjih noći i lune sanjara.

Blizine i snoviđenja

Kroz prostranstva noći sniju tužne vrbe,
I muzika zvonka oslobadja srdžbe,
Neki plam spokoja kroz biće mi gori,
A obala duše blista i žubori.

Šuma kraj jezera zove sanjare,
Da pesmom ožive ljubavi stare,
Jer reči ljubavi onih što snuju,
Pute slobode ka večnosti kuju.

Nimfa

Setna nimfa pod mesečinom tka,
Svetlosni pokrov romansi noći,
I pesmom kiti predvorija sna,
Neki svet stran što sa jutrom ce proći.

Zvuke njene osluhnuće sanjari,
Trazeć kraj jezera stihova iskre,
I ništa neće taj zanos da kvari,
Te zvukove nežne, tužne i bistre.

Umiranje

Pesma nimfi me zove na reku,
Da odmorim srce kraj tihe vode,
Da oslušnem note kroz noć što teku,
I pustim dušu ka nebu da ode.

Ribari na Jadranu

Obala pod mesečinom spava u talasima,
Dok čuje se setna melodija tišine,
Ljubavnici slični izgladnelim alasima,
Bacaju mreže u svetla dubine.

Šta li je veće od tkanja nežnosti,
Kad plavet morska treperi sjajem,
Možda osmeh što blista u večnosti,
Tvoj blagi osmeh zbog kog još trajem.

Možda

Duša uzleti kada je posete,
Srebrne suze u noći rasute,
Tragovi nekih davnih ljubavi,
Koje otrov ponosa rastavi.

Sećanja bude slike iščezle,
Koje su niti snivanja vezle,
I nada se vraća jaka ko pre,
Želeći svetlost što ne zna da mre.

Možda će jednom svanuti uteha,

Kad začujem nevinost tvoga smeha
U trenu što boji svetlima susrete,
I daje nam srcima duhove svete.

Primadona muza

Budi moj vodič kroz noći bliskosti,
Odaj mi tajnu što spaja nas sjajem,
Jer daleko vode staze nežnosti,
Jer samo ljubavlju umem da trajem.

Prati muziku božanstvene noći.
Osvetli osmehom sve moje nade,
Jer (sa) tobom moj bol brzo će proći,
Jer pogledom tvoriš snova balade...

...

Uvek me vode nežnosti njene
Ka svetlosnom duhu vasseljene
Njenim poljupcem sve noćne more,
Postaju san i ljubavi zore,

Regret

Ponekad je sretnem gde sama hodi,
Kraj reke otužne tražeći spas.
I pušta da vetar sete je vodi
Ka vrbi što tužna stoji zbog nas.

I tad(a) me obuzima dah tame,
Jer tihe romanse iščeze staza,
I samo još senke varljivo mame,
U planinske vrhove snega i mraza

Možda će leto večnosti doći,
I obo sve slike vredne,
Kad sjaj obasja toplinu noći.
Neće biti suze nijedne.

Četiri godišnja doba

Jesen bi bila tužna bez nje,
I svaka suza nostalgичno tiha,
I nemir odnosio letnje sne,
Crtajuc suzama zadnja dva stiha.

Bila je bela kao pahulja,
I prelepa ko smrt beznadnom,
Uvek je znala moj svet da ljulja,
I uvek je mešah sa letnjim snom.

Uvek u prolece čekah nju,
Da uplovi u luku nadanja mojih,
Tugu bi moju odnosila svu,
I bila junakinja stihova mnogih.

Svako bi veče stvarala snove,
I zorama sjajem kitila staze,
Uvek joj davah stihove nove,
Zanos romanse i letnje ekstaze.

Susret

Srećemo se na majskoj livadi,
miris noći raspaljuje žudnje,
Ni odveć stari, ni odvec mladi,
Setni od srca zaludne lutnje

Horizont tužno sutonom gori,
Vilinske pesme prirodu bude.
Sve nalik je snu, il noćnoj mori,
Priči princeze i dvorske lude.

Prozori Večnosti

Zagrljaj noći čednošću okiva,
Igru svetala i naših dodira,
Sad nas zvezdana prašina pokriva.
Štiti od seni tuga i nemira.

I san o večnosti nije daleko,
Svetu od plama, svetlosti satkanom,
Što iza zvezda je, i dalje preko,
Slavljen i kićen ljubavlju beskrajnom.

Bednja

Voda je dušu zvala ka utočištu,
Pod otužnom vrbom drevnih sanjara,
Da zameni setu bistrom ljubavlju,
I pusti dah čežnje tiho da stvara.

Muza u Pragu posećuje opijenog od Beherovke ili jednostavno "Praška sreća"

Hladna toplina letnjeg meseca,
Kao plašt pada na tih njen lik,
Ona je mač što grehe preseca.
Koji kraj andjela počiva tik,

Njen osmeh je slutnja noći leta,
I bestrasna ljubav letnje pesme,
Bez nje moj kosmos pokriva seta,
Zato snivanje prestati ne sme,

Opojnost, nežnost uteha stvara,
Nebeska svetla osmeh joj bude,
Srce je puno požude, žara,
Vilinskih čari što srce mi slude.

Romansa lude

Modrina noci je moja luka,
I zvezde odsjaj mnogih nada,
I mesec gospodar vilinskog zvuka,
Što čini da živim ovde i sada..

Noćni sanjar

U praznom podnevu sećanja tražim,
Da vinu me stihom u blagi tren,
Na hridine oštre prošlosti pazim,
Sa letnjim odsjajem gušeći sen,

K' večeri vodi me nada bleđa,

Jer samo veće svih tuga je slom,
Dok dan je hladna pustoš od leda,
A mastilo noći trijumf nad zlom

Večnost ? Lepota

Lepota pred večnošću samo je prah,
I svaka čar tela postaće kosti,
Pred zvezdama uvek drhtaće dah,
I živeće onaj koji ume da prosti.

Maštarija susreta

Zvezde se bude nad mirnom Senom,
Ti sediš u parku tiha, sama,
Naš prvi susret pod letnjim nebom,
Od noćnog beskraja ti si dama,

Nešto nalik priči, romanima,
Budi nam zanos i čula zaspala,
Neka bit što čekah je danima
Odavno u tuzi zime nestala.

Zagrljaj odnosi setu i tminu,
I šapati nežno kroz biće teku,
I srca što sjajem zvezdanim vinu,
Mirise julske nad park i reku.

Vanja

Vetar mladosti nadu viori,
Dok srce sa umom snažno se bori,
A duša jedinstvo svetlosti sanja,
I tvoje usne što blistaju, Vanja.

Pesnik se rađa sa tvojim pogledom,
Jer zanosnih stihova lik ti je dom.
Ti činiš da tama biva sve manja,
U susretima kraj valova, Vanja.

Kriješ u kosi iskre života,
Večnoscu zove tvoja lepota,
U andjeoska vodiš me stanja,

Svojim šapatom ljubavi, Vanja.

Mastilo beskrajna nežnost sva topi,
Kada tih poljubac usne nam sklopi.
K' zvezdama biva čista putanja,
Jer letnja je noć i volim te Vanja.

Dualnost erosa

Obožavam noge tvoje, valkiro,
Zbog kojih sam grehe suzama spiro.
Sumrak romansi i pijani blud,
Taj nemirni zov što viori me svud,
Al lepše je pak kad večnost obasja,
Ponoćna polja tvog nevinog klasja.

Gde si?

Gde si večeras, usnula vilo,
Moj putokazu ka večnosti,
San o tebi je srce usnilo,
San čežnje satkan od svetlosti
Večeras zvezde o tebi govore,
I vetar šapuće tajne nežnosti,
Tvoj lik me vodi ka svetlosti zore,
Ka luci mira i carstvu čednosti.
Noćas ću pesmom istinu reći
Dati ti zavet i ljubavi sjaj
Boje Edena srcem će teći
I čudnoj tmuni učiniti kraj

Putevi tuge

Igra svetala usamljnih ulica,
Prati zvuke koraka tvojih u tmuni,
Nemirnih sećanja goni te bujica,
A čuvaš sećanja o letnjoj toplini.

Niz trenutaka kao čudan mozaik,
Ti ne shvataš spletke tih sudbina niti,
Za misterije uvek bila si laik,
Al znala si doći do ljubavi biti.

Naši dodiri nekada su bili,
Iskra što raspali vatre kroz snove,
Tad vino smo letnje ljubavi pili,
Dok jutro kraj mora stope nam zove.

Al sada je priča tamnih nijansi,
Čamotinja kida sećanja sjajna,
I samo nada još večeri krasi,
I luna vodi sanjarenja tajna.

Duša vode

Prividjenje

Duša mi sanja obrise nage,
U tmuni davno iščezle drage,
Tražim joj odraz povrh jezera,
Željan tihog glasa i bedara.

Snopovi svetla mirne lune,
Obasjvaaju te usne pune,
I vetrovi noći polen sna nose,
Kroz nežne I duge vilinske kose.

Medj' tužnim vrbama duh njen sjajni,
Bivstvuje ogrnut velom tajni,
I čeka da duša ka njoj mi ode,
Da večno je grli kraj tihe vode.